

Anka.

Ali te našla bo pesem ta,
ki je zapeta v tihi minuti,
kadar duša telesa ne čuti,
dviga visoko se — do neba?

Ali te našla bo misel ta,
ki se je v uri samotni rodila,
ki bo zate vso noč preblodila,
ker še za ceste, za cilje ne zna?

In če te najde — kaj bo tedaj?
Ali bo v tvojem naročju umrla,
ali ji dušo boš svojo odprla,
v njej jo nosila, gojila skrivaj? —

Milan Pugelj.

Beatrice.

V snu sem te uzrl, kjer tihi vrt dehti
in med cipresami šume valovi,
bila si kakor lilije snegovi,
ko v jutru solnce ji odpre oči.

V lase si plela rož škrlatno kri;
tako se v dalji venčajo vrhovi,
ko čudotajen sen ob zarji novi
od zvezd bledečih v nedogled drhti.

In spev zvenel je — tvoje sen mladosti —
poln hrepenenja, svetih poln skrivnosti
od tvojih ust do mojega srca.

In vse umel sem: tajni šum potoka
in solnčni soj nebesnega oboka
in v mehkem ti pogledu blesk solzá.

Vojeslav Molè.

Elegija.

Če za lesovi mesec ugasne,
komaj pod vrbami val vzdrhti;
če zrumenijo dobrane glasne,
tiho z vej zadnji ptič zleti;
če se orel v dalje vzpne jasne,
trudno oko za njim strmi;
če glasovi pesmi mro krasne,
nihče, ah, nihče jih ne vzbudi;
če ljubav kdaj v srcu ugasne,
v noč se brez jutra potopi.

Vojeslav Molè.

Beatrice.

Ne iščem te, kjer pod granatami šepčeje fontane
in v mesečino se gubi drget strasti;
ne iščem te, kjer pred teboj v škrlatnozlati blesk dvorane
med rožami spev trubadurjev v mrak ihti.

Ne iščem te, kjer plámeni ognjišča rodnega gorijo
in smeh otroških ust zveni v gasnoči dan;
ne iščem te, kjer v celici samotni lilije dehtijo
in sveta krvaví Ljubav iz tisoč ran.

Med marmornimi stenami te najdem mistične krasote
na Monsalvaču hrepenenja Parcival,
v nezemskem carstvu solčne Večnosti, rojene iz Lepote,
te najdem, žitja mojega ti sveti Gral.

Vojeslav Molè.

